

Col·laboracions

TAULA RODONA SOBRE COREÒGRAFS

En el marc de la Fira de Manresa, l'Agrupament d'Esports Dansaires va organitzar una tertúlia i xerrada sobre alguns destacats coreògrafs. Ens en van parlar el Xavier Bagà, la Lali Melo i el Lluís Calduch i el Jordi Rubio, moderats pel Josep Maria Fuentes, que també hi va dir la seva. Els ponents havien conegut, més o menys Lluís Trullàs, Albert Sans, Salvador Melo i Joan Serra. Sobre la seva experiència amb aquests mestres va tractar la xerrada.

Permeteu-me dir quatre coses amb què em vaig quedar de tot allò que es va dir. No pretenc fer un resum, sinó remarcar aquelles idees que, per a mi, són destacables.

Primer de tot, l'exigència. Aquí hi va haver coincidència. Aquests mestres eren exigents amb ells mateixos i exigents amb els balladors. Feien repetir i repetir fins que el ballador 'donava' el que s'esperava d'ell. Treball intens, continuat... Tenien una idea molt clara de què volien i insistien fins que ho aconseguien. Si no n'hi havia prou amb dos assaigs setmanals, se'n feien tres o durant el cap de setmana. Algú es queixava que, avui, aquesta exigència, és molt difícil de ser assumida pels balladors.

Tots van començar amb la dansa tradicional catalana, però, de mica en mica, van descobrir la necessitat d'expressar els sentiments i les emocions amb més llibertat. Això els fa explorar nous camins, noves formes. Alguns per trobar aquests nous camins, s'endinsen en la dansa clàssica, altres en la contemporània. Els adjectius 'tradicional' i 'catalana' van perdre pes i el guanya el substantiu 'dansa'. Fan dansa.

La seva inquietud els porta a 'mirar' molt. El cinema, el teatre, el ballet, la música són espais que els permeten obrir horitzons per incorporar sensibilitats. Encara que és cert que alguns se centren més en la forma dels sentiments i remarquen l'expressivitat del cos, també n'hi ha d'altres que busquen l'estilització dels moviments i els gests. En altres la música està en l'arrel de la seva creació.

Tots són fruit d'un moment històric. Segur que moltes de les seves creacions són ben actuals, però cal contextualitzar-les. El mateix podríem dir dels clàssics, tant de teatre com de dansa. 'El Llac dels Signes' o el 'Romeu i Julieta' poden ser, i han de ser, representats avui dia. Però segur que la posada en escena d'ara serà diferent de com va ser a l'estrena. Si avui volem posar dalt de l'escenari la coreografia d'alguns d'aquests mestres caldrà fer l'esforç de recrear-la amb la sensibilitat del segle XXI. Les coreografies han de ser les mateixes. Però amb això no n'hi ha prou. Hem de ser fidels al sentit, a la intenció, i fer-les actuals.

En acabar va sorgir una idea forta: el llegat d'aquests creadors no es pot perdre. I es perdrà si no fem res. Entre tots hem de fer l'esforç de recollir i divulgar el que tenim: vídeos, descripcions coreogràfiques... L'Espai Espona de Sant Cugat pot ser un bon lloc per recollir i indexar aquest material.

Carles Masjuan